

Stefan Denaerde

CIVILIZAȚIE EXTRATERESTRĂ

Cuvânt înainte de Rudolf Das

1

Aceasta nu este științifico-fantastic. Este o carte utopică. Ea urmărește experiența șocantă a unei ființe de pe planeta noastră, care a declarat că departe, dincolo de sistemul nostru solar, ar exista o civilizație. Informațiile despre acea planetă îndepărtată, Iarga, sunt pentru noi revelatoare și neprietenoase!

Ele degradează relațiile pământești - prin alte norme, le pun pe ale noastre într-o lumină ciudată. Ne oferă o privire îndepărtată asupra posibilului nostru viitor. Ne avertizează, dar vor de asemenea, să ne atragă atenția asupra armoniei, și ne indică scopul vieții cosmice.

În acest proces, dogmele noastre religioase se prăbușesc.

O carte periculoasă pentru oamenii conservatori, care cred că fac totul bine pe Pământ. O carte bizară, dar totodată plină de speranță pentru cei care - vor să se reînnoiască pe ei înșiși - și, astfel, vor să reînnoiască lumea.

Introducere

Stefan Denaerde descrie o întâlnire cu ființe umanoide de pe o planetă numită Iarga, aflată în afara sistemului nostru solar. În timp ce naviga cu barca sa prin apele Zeelandei, a lovit o OZN (farfurie zburătoare) aflată sub apă și, în urma acestui incident, a intrat în contact cu echipajul acesteia. În interiorul „farfuriei” este informat, prin intermediul computerelor și al filmelor, despre modul lor de viață, structura socială a planetei lor și nivelul tehnic pe care l-au atins. Desene fascinante, realizate de Rudolf Das după indicațiile autorului, ilustrează totul în cele mai mici detalii. Din punct de vedere tehnic, spun iarganii - și relatează Denaerde -, noi, locuitorii Pământului, suntem mult mai avansați decât ne-ar permite de fapt nivelul nostru social și civilizațional. Ajutorul pentru dezvoltare este însoțit de napalm. Alături de servicii sociale, avem discriminare rasială și focuase nucleare. Dacă nu devenim mai stabili din punct de vedere social, atunci cu descoperirile actuale și cele viitoare ne vom distruge singuri. Această civilizație extraterestră arată cât de diferit merg lucrurile pe planeta Iarga. O carte despre care vei spune: „Este de necrezut, dar imaginați-vă că...” Tocmai de aceea este atât de interesantă și inspiratoare cunoașterea ei.

1969, N. Kluwer NV, Deventer.

.....

La vârsta de treizeci și cinci de ani am scris prefața de mai sus. Eram atunci o persoană foarte ocupată și, împreună cu fratele meu geamăn, Robbert, eram pe drumul cel bun către faimă. În 1953, am dezvăluit un avion de vânătoare britanic ‘secret’ prin intermediul unei schițe

detaliat și, de atunci, am primit multe noi comenzi. Apoi, această carte a apărut în calea mea și m-a schimbat complet. Dorința de a performa a scăzut, iar abilitatea de a dăru și a primi iubire a crescut. Drept rezultat, acum, la optzeci și doi de ani, pot privi în urmă la o viață minunată.

Și îmi pot aminti perfect ce s-a întâmplat atunci.

Într-o zi, un bărbat destul de nervos a sunat pentru a stabili o întâlnire. „Era foarte important”, a spus el. Din cauza agendei mele încărcate, a mai durat încă două săptămâni până când s-a așezat în sfârșit în fața mea la masă.

Stefan era directorul unei companii mari și era vizibil recunoscător că eram dispus să îl ascult. Era însă și mult mai hotărât să mă convingă să fac ilustrațiile pentru manuscrisul lui, care trebuia să apară sub formă de carte cât mai repede posibil.

Povestea pe care mi-a spus-o părea inițial complet bizară. În timpul unei excursii cu velierul său de tip Lemsteraak pe Oosterschelde, fusese „ademenit” de niște vizitatori extraterestri să stabilească un contact cu ei. Îmi amintesc că m-am gândit: „Așa ceva nu se poate, evident că nu se poate.”

Dar ideea că ar fi avut o tulburare psihică devenea din ce în ce mai puțin plauzibilă, pe măsură ce îmi relata tot mai multe detalii clare care, din punct de vedere tehnic, erau corecte.

Am început să am un sentiment tot mai ciudat atunci când au apărut și multe detalii despre care credeam că nu puteau fi adevărate. Însă, la o analiză mai atentă și după multe explicații, s-a dovedit că și aceste detalii ar fi putut fi într-adevăr posibile – o realizare șocantă.

Manuscrisul voluminos, care la acea vreme din punct de vedere stilistic nu era încă bine pus la punct, l-a lăsat la mine, cu rugămintea urgentă de a-l citi cât mai repede. Nu am dat curs imediat acestei cereri, ci am pus manuscrisul deoparte. Câteva săptămâni mai târziu, fosta mea soție, Maja, l-a citit, iar reacția ei a fost surprinzătoare. „Citește-l, Ruud”, mi-a spus atunci, „pentru că s-ar putea să fie ceva foarte important.”

Și, într-adevăr, această carte a devenit importantă. După procesul de sprijin editorial oferit de Maja la revizuirea manuscrisului și finalizarea ilustrațiilor realizate de mine, cartea *Civilizație extraterestră* a fost publicată în cele din urmă (1969) la editura Kluwer. Paisprezece ediții și traduceri în germană și engleză au contribuit la succesul enorm al cărții, care a impresionat și influențat mii de oameni.

Întâlnirile cu Stefan Denaerde la noi, în Aerdenhout, s-au transformat în conversații și discuții între prieteni, întotdeauna însoțite de schițe pe hârtie brută cu toate lucrurile pe care trebuia să le desenez.

O parte dintre aceste schițe originale sunt incluse acum și în această nouă ediție.

Îmi amintesc din colaborarea noastră mai ales aspectul curios că autorul mă corecta foarte des spunând: „Nu, eu nu așa am văzut...”

Din păcate, nu îl mai putem întreba pe Stefan, care nu mai este printre noi, dacă această poveste, această experiență bizară, a trăit-o într-adevăr. De fapt, nici nu contează prea mult.

La vremea respectivă, el nu a confirmat niciodată oficial acest lucru, nici în cadrul tuturor interviurilor pe care le-a acordat. Făcea parte din „misiunea” sa să evite apariția haosului.

Dacă veți citi cu atenție această carte, veți înțelege de ce.

Dar de ce o reeditare? Sau, poate, întrebarea ar trebui să fie: de ce o reeditare acum? Ei bine, timpul este acum copt pentru aceasta.

La acea vreme, în primul cuvânt-înainte, am scris că această carte este una periculoasă pentru oamenii conservatori. Între timp, cred că această carte poate fi privită ca o oglindă pentru noi, locuitorii Pământului. Prin prisma dezvoltărilor tehnologice din zilele noastre, este foarte posibil ca impactul acestei cărți să fie acum de multe ori mai mare decât a fost atunci. Și acesta este și rostul ei: ideile din această carte ar putea schimba în bine societatea noastră.

Prin intermediul telescoapelor noastre spațiale, au fost deja observate peste două mii de stele aflate la mai puțin de cincisprezece mii de ani-lumină de Pământ, care au sisteme planetare foarte asemănătoare cu ale noastre... Într-un timp scurt – estimez cam în cincizeci de ani – vom descoperi, cu aparatură și mai sofisticată, o a doua planetă „VIE” asemenea Pământului! O descoperire șocantă: s-ar putea să nu fim singurele ființe care observă și gândesc în mod conștient! De aceea, puteți citi această carte și ca pe o pregătire pentru acest eveniment.

O puteți privi, de asemenea, ca pe o oportunitate de a ne reanaliza planeta Pământ și felul în care ne raportăm la resursele sale naturale. Nu ne-am putea oare adapta stilul de viață și nivelul de trai în așa fel încât să obținem o distribuție mult mai echitabilă a hranei și resurselor la nivel mondial? Sunt posibile asemenea schimbări, la o scară atât de mare, nu doar pe plan tehnologic și financiar-economic, ci și etic și moral? În cele din urmă, puteți privi această poveste și ca pe o fantezie vie, dar poate puțin valoroasă. Libertatea face posibilă creativitatea. Pofțiți, explorați...

Cuvânt înainte de Jaap Hiddinga

Într-o zi ploioasă de toamnă, în 1969, tatăl meu a venit acasă de la serviciu. Avea cu el o carte pe care o primise de la librarul local, cu care era prieten. A pus-o pe masă, iar eu am luat-o imediat în mână, curios așa cum eram la vârsta de doisprezece ani.

Primul lucru care mi-a atras atenția a fost desenul de pe copertă, reprezentând o creatură ciudată, aproape animalică. Cartea se numea Civilizație extraterestră și fusese scrisă de Stefan Denaerde. Era chiar prima ediție. Subiectul mă fascina enorm și l-am întrebat pe tatăl meu dacă o pot citi. Din fericire, a spus „da” (deși, chiar dacă ar fi spus „nu”, probabil tot aș fi citit-o pe ascuns...), iar în aceeași seară m-am apucat de ea.

Într-o relatare captivantă, autorul povestește despre experiența sa pe apă, cu barca sa, când descoperă o navă spațială în care se află ființe extraterestre. Intră în contact cu acestea și, în doar câteva zile, i se oferă ocazia de a arunca o privire asupra planetei Iarga și a locuitorilor săi, Iarganii. Trebuie să se obișnuiască puțin cu înfățișarea lor, care ni s-ar părea nouă, oamenilor, ca un fel de combinație între o maimuță și un cal, însă la un moment dat se creează totuși un contact profund. Au loc discuții în care sunt abordate diverse subiecte, precum tehnologia, economia, politica, formele de organizare socială, viața emoțională și altele asemenea. Remarcabil este faptul că acest contact are loc prin intermediul unui fel de ecran TV și nu prin contact fizic direct. Se explică că acest lucru se întâmplă deoarece atmosfera de pe Iarga și cea de pe Pământ sunt atât de diferite. Ceea ce m-a impresionat în timpul lecturii a fost că aceste ființe extraterestre au o abordare a vieții total diferită de a noastră. Pe Iarga nu există proprietate, nu există politică de tip „dezbină și stăpânește” și nici opoziții ideologice.

Din punct de vedere tehnologic, se dovedesc a fi extrem de avansați și au soluții pentru multe dintre problemele cu care noi încă ne confruntăm - în special în domeniul protecției mediului, al gestionării energiei și climei, al distribuției echitabile a bunăstării și al stabilității societății. Dar, la jumătatea cărții, mi-a apărut și întrebarea: „Este asta adevărat?”

Pentru că, dacă Civilizația extraterestră s-ar fi întâmplat cu adevărat, ar putea avea implicații uriașe asupra modului în care ne vom gândi în viitorul apropiat la noi înșine și la posibilitatea unei interacțiuni cu ființe extraterestre. Anul 1969 a fost remarcabil din multe puncte de vedere. Pe 20 iulie 1969 au ajuns primii astronauți pe Lună; un eveniment special pentru că astfel s-a dovedit că este posibil să părăsim Pământul și să ajungem pe alte lumi.

Călătoriile spațiale, vizitele pe alte planete și chiar prezența ființelor extraterestre făceau parte înainte de acest moment doar din domeniul basmelor. Ele erau subiectul cărților și filmelor științifico-fantastice și, mai ales, al speculațiilor. Aterizarea pe Lună a implicat și posibilitatea reală că ființe din alte lumi ar putea vizita planeta noastră.

Existau deja povești care circulau despre așa-numitele OZN-uri, care erau observate uneori, dar mulți oameni nu le luau (încă) în serios.

Prima aselenizare a produs o schimbare în modul de gândire al multora care până atunci fuseseră sceptici. Vizitarea și călătoria către alte lumi s-a dovedit posibilă, cu condiția să existe tehnologia necesară. Și dacă astfel de vizite erau posibile, oare nu avuseseră loc și înainte? Nu era posibil ca extraterestrii să trăiască printre noi? În același an, în Olanda a apărut o altă carte remarcabilă, intitulată „Au fost zeii cosmonauți?”, scrisă de Erich von Däniken. Autorul susținea că Pământul a fost vizitat de multe ori în trecut de ființe extraterestre, care au ajutat omenirea să ajungă la nivelul la care ne aflăm în anul 1969. Această idee a stârnit numeroase dezbateri.

În spiritul vremii, mulți oameni au început nu doar să gândească diferit despre propriile vieți, dar și să pună întrebări critice despre raporturile sociale, mediu și poluare, energie, politică și stilul materialist de viață. Toate acestea au fost un impuls pentru o mișcare care, în cele din urmă, a contribuit la dezvoltarea unor noi idei despre cum s-ar putea trăi altfel. După prima mea întâlnire cu Civilizație extraterestră, nu l-am mai citit o perioadă lungă de timp. M-am cufundat în altă literatură despre civilizații extraterestre și OZN-uri, dar am citit și multe cărți spirituale. Procesul meu de formare personală era încă în plină desfășurare când, într-o zi din 2003, am avut din nou în mână această carte deosebită. Am zâmbit în sinea mea când am văzut din nou coperta; mi-a trezit tot felul de amintiri. În timpul unei călătorii cu avionul, am decis să o recitesc, însă de această dată cartea mi-a trezit un sentiment cu totul diferit.

La doisprezece ani fusesem pur și simplu interesat de tot ceea ce ar fi putut fi posibil. Ca adult, însă, am citit-o acum cu un cu totul alt sentiment - unul care mergea dincolo de tehnic și de fantastic. Iarganii deveniseră pentru mine ființe vii, cu emoții și cu un mesaj.

Nu mai era acum doar un mesaj despre societatea fără proprietăți în care trăiesc, ci, în carte, ei ne împărtășesc și ceea ce simt în legătură cu viața lor, dorințele lor, viitorul lor și, în cele din urmă, și despre greșelile și vulnerabilitatea lor.

Și societatea lor are limitele ei și aceasta nu era (și poate nu este nici acum) perfectă. Planeta Iarga se confruntă, printre altele, cu un climat îngrozitor, care face aproape imposibilă staționarea în aer liber. Locuitorii trăiesc în principal în clădiri uriașe, de dimensiunea unui oraș. Incredibilul avans tehnologic al Iarganilor a fost folosit în primul rând pentru a le oferi protecție împotriva unui climat aproape ostil vieții de pe planetă. În conversațiile lor cu

Denaerde, ei povestesc că, în trecut, planeta avea un climat mult mai blând, dar că generațiile dinaintea lor au emis atât de multe gaze reziduale în atmosferă, încât aceasta s-a transformat permanent într-o seră, cu numeroase furtuni. Ei ne avertizează să nu mergem pe același drum. În anul 1969, efectul de seră era încă un concept vag, însă în 2011 discuțiile despre schimbările climatice de pe Pământ sunt foarte actuale. Știm acum că echilibrul este deja grav perturbat. Din acest punct de vedere, conversațiile cu Iarganii sunt și un avertisment pentru noi: ei au trecut deja prin mult mai multă dezvoltare în acest domeniu.

Un alt aspect remarcabil este că ei investesc multă energie în tehnică și progres tehnologic, însă abordează altfel iubirea și relațiile. Iubirea este pentru ei ceva universal, nu o percep ca fiind strict legată de o singură persoană. Relațiile sunt relaxate și libere, iar pe Iarga se poate schimba partenerul frecvent. Deși acest aspect al vieții lor este „deschis”, ei sunt totuși foarte conștienți că acest lucru poate provoca sentimente de gelozie și tristețe.

Cu cartea în mâini, am simțit foarte puternic cum și aceste ființe își căutau propriul drum într-o evoluție care, deși total diferită de a noastră, le-a condus și pe ele către o nouă conștiință. În timp ce simțeam acest lucru, mă întrebam din nou ce anume a trăit cu adevărat autorul, cu mulți ani în urmă, pe barca sa din Zeeland. În activitatea mea ca consultant pentru o instituție federală, am avut deseori de-a face cu această temă. Știu că realitatea poate fi foarte complexă și că oamenii pot avea experiențe la un nivel mediatic, adică experiențe într-o altă realitate. Știu, de asemenea, că aceste experiențe sunt pentru ei la fel de reale ca și realitatea pe care o percepem noi prin cele cinci simțuri „obișnuite”, corporale. Gândurile legate de călătoriile spațiale și de vizitele către și de pe alte lumi s-au schimbat mult din 1969 încoace. Nu este neapărat necesar să facem o călătorie tridimensională lungă în spațiu. Fizica cuantică modernă ne oferă, de exemplu, posibilitatea de a folosi așa-numitele găuri de vierme, tuneluri în care spațiul și timpul sunt organizate diferit, ceea ce permite să parcurgem distanțe foarte mari foarte rapid. Sunt posibile și călătoriile interdimensionale, adică deplasarea dintr-o realitate în alta, utilizând o anumită tehnologie. Aceste realități pot ocupa chiar același spațiu și totuși să fie complet separate una de alta. O altă posibilitate este ca cineva să trăiască o amintire dintr-o viață anterioară, amintindu-și, ca să spunem așa, cum a fost acea viață pe o altă planetă și care a fost propria sa poziție în acel context. Adesea, trăim o astfel de amintire din postura de observator.

Reflectam la acest lucru și, cu cartea în mâini, am privit pentru o clipă pe fereastra avionului. Jos, sub mine, se întindea oceanul nesfârșit, iar deasupra mea cerul albastru-strălucitor și soarele orbitor. M-am gândit cum ar fi dacă eu însumi aș veni să vizitez Pământul și aș zbura încet deasupra suprafeței sale, căutând un loc potrivit pentru aterizare.

Care ar fi impresiile mele despre Pământ? Cum i-aș percepe pe locuitorii săi? Cum ar fi fost să ajung aici și să nu mai pot pleca niciodată? Am simțit atunci tristețea Iarganilor.

Am înțeles că și Iarganii se aflau, în cele din urmă, pe același drum către adevărata conștiință și că și ei erau în plin proces de evoluție.

Într-o clipă am văzut cât de frumos ar putea fi dacă toate aceste aspecte diferite - atât ale oamenilor de pe Pământ, cât și ale ființelor din alte lumi - ar putea fi aduse împreună.

Cred că aici se află și o lecție pentru om, care are adesea impresia că „celălalt” - fie el extraterestru sau nu - se descurcă mai bine decât el însuși.

Fiecare formă de viață se află pe propriul său drum evolutiv, iar valoarea unui contact cu celălalt constă în faptul că ne putem inspira reciproc și putem face schimb de idei și sentimente.

De asemenea, pot fi aduse în discuție și alte perspective și idei despre modul în care putem trăi. Putem învăța foarte mult unii de la alții, iar acest gând trebuie să-l avem mereu în minte în cazul unui posibil contact cu o civilizație extraterestră. Nu există „ei sunt mai buni decât noi”, ci doar „ei procedează diferit față de noi”. Și aici se găsesc elemente din care putem învăța, la fel cum și celălalt poate învăța de la noi. Rezultatul este o îmbogățire a propriei persoane și o provocare de a privi viața și societatea într-un mod diferit - altfel decât suntem obișnuiți, altfel decât am fost învățați - și de a încerca pur și simplu să facem lucrurile altfel. Civilizația extraterestră pe care a întâlnit-o Stefan Denaerde arată că este posibil să construiești o altă formă de societate, care să nu fie dominată de materialism și goana după profit. O nouă formă de societate poate fi bazată pe cooperare pentru binele comun al tuturor. Iarganii arată că se poate și altfel, iar ideile pe care se bazează societatea lor pot fi importante și utile și pentru noi. În special ideile din domeniul energiei, mediului și al egalității pentru toată lumea - fără diferențe de bogăție, fără foamete. În parte, vedem deja cum aceste idei prind contur în noile mișcări de tranziție, care au fost inițiate și în Țările de Jos (de exemplu, la Nijmegen, Zutphen și Deventer). Dar este, de asemenea, important să ne amintim că noi suntem oameni și nu Iargani. Omul are propria sa evoluție, iar tocmai în descoperirea celuiilalt se află adevărata frumusețe și viitorul vieții noastre aici, pe Pământ.

Capitolul 1

Navigație pe Marea Nordului și pe Oosterschelde

Comportamente ciudate ale busolei

Coliziune cu un obiect invizibil

Salvarea unui naufragiat

Intellect arogant și forță agresivă

Confruntare cu o inteligență extraterestră

Ființele din spațiu par să fie îngrijorate

Omenirea în izolare cosmică?

Invitație la o discuție interplanetară

Mister sub apă

Cine mă întreabă de Iarga, îi voi arăta drumul. Fascinanta strălucire verde, cu cerul posomorât roz, nu este un vis, ci... așteptați puțin! Ca să o transform pentru dumneavoastră în realitate, va trebui mai întâi să ordonez și să transmit, într-o legătură logică, marea de informații din experiențele mele uluitoare. Și mie însumi îmi este necesar acest lucru. O anumită punere în ordine a amintirilor mele haotice m-ar putea ajuta să redevin cel de odinioară.

Acum îmi este greu să-mi amintesc cine eram înainte. Cum mă simțeam în acea minunată seară de vară, când velierul meu, o tjalk de oțel, staționa pe apele liniștite ale Oosterschelde-ului, ancorat ca o mare lebedă albă.

„Știi că busola e stricată?” - aceasta a fost întrebarea surprinzătoare a fiului meu.

Nu am reacționat, trebuia să fie doar o glumă. Stăteam comod, tolănit într-un fotoliu, și sorbeam cu plăcere din cafeaua mea, privind între timp spre îndepărtatul Schouwen-Duiveland, unde plănuiam să navigăm înainte de lăsarea întunericului. Pe fâșia îngustă a orizontului se vedea deja lumina portului din Burgsluis.

„Ascultă, tati, e chiar adevărat”, a insistat fiul meu.

M-am ridicat, ușor neîncrezător, și, după puțin timp, soția și fetele mele se aflau și ele în jurul busolei, iar toți o priveam cu neîncredere.

Era într-adevăr defectă. Roza compasului stătea înclinată și atingea geamul de protecție, dar cel mai rău era că acul indicând nordul arăta spre podul Zeeland, adică spre est. M-am uitat bănuitor la cel care descoperise problema, pentru că nu era exclusă posibilitatea unei glume cu un magnet. Din păcate, nu era așa, așa că am început o investigație serioasă asupra cauzei. Între timp, Miriam a spălat vasele și i-a dus pe copii la culcare. Așa se face că era deja destul de întuneric când am pornit motorul și m-am întors cu butoaiile spre Burgsluis. Busola nu-și dezvăluise secretul și asta mă irita în mod deosebit. Desigur, Miriam avea dreptate când a spus că nu ar trebui să-mi stric o zi frumoasă de vacanță din cauza enervării provocate de o busolă, dar totuși trebuia neapărat să aflu ce se întâmpla. În fine, asta urma să clarific în port.

Am gonit șeina (tjalk-ul) cu toată puterea peste întunecata Oosterschelde. Iată și geamul luminos (baliza) deja. Automat i-am citit numărul și am virat brusc la babord. În depărtare se afla următoarea, care marca canalul spre Burgsluis. Încă vreo șase mile și ajungeam!

Dar lucrurile n-au mers cum credeam. S-a întâmplat ceva incredibil. În mijlocul acestei pustietății absolute, a țâșnit brusc un reflector albastru-alb orbitor care îmi luminează ochii dintr-un punct chiar în fața provei. În același timp, am auzit un sunet ascuțit, strident, ce acoperea zgomotul motorului. M-am speriat teribil. A venit atât de pe neașteptate încât trebuie să fi trecut câteva secunde până să reacționez.

Viteză maximă în marșarier! Ah, prea târziu!

Cu o bubuitură înfiorătoare, șeina a eșuat pe un obiect dur.

Dar pe ce? Cine, în numele lui Dumnezeu, stă fără lumină în canalul navigabil?

Cu mâinile tremurânde am oprit motorul și, în liniștea bruscă, am văzut chipul îngrozit al lui Miriam în deschiderea cabinei.

– E cineva acolo? - am strigat peste apă.

Ca răspuns, lumina s-a stins, dar nimeni nu a răspuns. Miriam a ieșit afară, iar în spatele ei stăteau copiii, privindu-mă cu ochi plini de teamă. ‘Uite acolo, un obiect plat ciudat. Parcă ar fi o navă sau un ponton răsturnat. Dar ne aflăm la încă vreo opt metri de el. Pe ce am putut atunci să ne izbim?’

– E cineva acolo? - am strigat pentru a doua oară.

Din nou, reflectorul a țâșnit. Fasciculul de lumină, deosebit de îngust, a alunecat peste apă, s-a apropiat de șeină și a aruncat o strălucire rece pe flancul navei. Mi s-a tăiat respirația.

Purtat de curentul de flux, a trecut pe lângă noi, în tăcere, un trup omenesc, aparent fără viață, cu spatele întors în sus.

Evenimentele care au urmat s-au desfășurat într-un ritm istovitor pentru nervi. Un singur gând îmi domina mintea: să fac repede ceva, înainte ca naufragiatul să fie dus de curent spre acea întindere neagră de apă. Instinctiv, am executat mișcările pe care le gândisem de atâtea ori

pentru cazul în care unul dintre copii ar fi căzut peste bord. Câteva secunde mai târziu, am sărit în apă cu parama bărcii auxiliare în mână.

Dar ce se întâmplă acum?

Apa nu era nici măcar de un metru adâncime și mi-am lovit gleznele și genunchii de un fund deosebit de tare. Zăpăcit, am văzut cum parama bărcii auxiliare se îndepărtează. M-am ridicat cu greu și m-am aruncat înainte, cât să pot apuca din nou sfoara. Înotând cu bărcuța după mine, am reușit în cele din urmă să-l prind pe naufragiat. Nu se mișca deloc.

Dar cum puteam să-l urc pe acest bărbat greu în bărcuță?

Cum poți să ridici așa o greutate peste bord?

O sarcină imposibilă. Așa că mai întâi l-am legat bine cu sfoara și am urcat eu la bord. Apoi l-am tras puțin în sus și am strâns bine sfoara.

Abia atunci alarma din capul meu a început să sune din plin.

Ce ciudat, are pe el un costum metalic tare, pe care plutește.

În jurul capului are o sferă ciudată, deformată, care reflectă atât de puternic lumina albastră încât nu îi pot vedea fața.

Ce fel de om este acesta? Am început să mă gândesc la astronauți, dar cum ar putea ajunge aceștia în Oosterschelde? Am pornit motorul de barcă și am început să mă întorc încet spre șeină, târând naufragiatul pe lângă barcă.

Dar ce fac acum? Ce ar trebui să fac cu această povară ciudată alături de mine? E oare un om? Pentru ce am depus atâta efort?

Confuzia mea creștea cu fiecare minut.

Lumina albastră îmi spunea limpede că trebuie să continui.

Cine manevrează acel reflector? Cineva care mă vede, care a urmărit salvarea și chiar a ajutat la ea cu acea lumină?

Dar ce vor, de fapt? Cufundat într-o cumplită stare de confuzie, m-am întors în cele din urmă la șeină.

Acum, prezența mea de spirit avea să primească, pentru moment, lovitura de grație:

Deodată, a apărut o mare de lumină. O lumină puternică, difuză, sub oglinda apei. Am oprit motorul bărcii. În liniște, am auzit mai întâi vocea lui Miriam și pe cea a fiicei mele celei mari.

Din fericire, acolo totul era încă în ordine.

Un alt sunet era mult mai neliniștitor. Reflectorul a fost stins, iar din mijlocul platoului se apropia în grabă o siluetă întunecată, cu pași mărunți și iuți. A sărit în apă și, în lumina puternică, a înaintat prin vad spre mine. Era o copie fidelă a ființei pe care o pescuisem mai devreme: un costum strălucitor, cu aspect metalic, având în jurul capului o sferă transparentă.

Metru cu metru, se apropia tot mai mult. Instinctiv, am ridicat cârligul de acostare într-un gest de apărare. El și-a ridicat brațul într-un semn de potolire și și-a întors chipul spre mine.

Ca mușcat de un șarpe, am făcut un pas înapoi. Un impuls de frică năvalnică mi-a tăiat răsuflarea. Era un coșmar.

Un sentiment îngrozitor și de nedescris pune stăpânire pe mine. Ființa aceea, chiar în fața mea, nu era om!

Avea o înfățișare animalică, cu o privire mândră și agresivă. Ochii, cu pupile mari, în formă de romb, erau hipnotici și conștienți de sine. Întreaga sa înfățișare exprima superioritate.

Ca un tunet rostogolindu-se, m-a izbit conștientizarea faptului că stăteam neprotejat în fața unei alte rase, mai inteligente decât a mea.

Dar atunci de ce această frică panicată? Din păcate, nu pot să o explic. Dacă ar fi fost o gorilă, de exemplu, mi-aș fi urcat rapid la bordul navei și aș fi luptat cu cârligul de acostare ca să împiedic animalul să se urce la bord. Nu ar fi fost timp pentru teama care izvorăște din acel sentiment de neputință, din recunoașterea superiorității sale; o ființă cu o inteligență mai mare decât a mea. Frica se împletea cu o dorință intensă de fugă. Să fug repede, până nu e prea târziu.

Am sărit din nou peste bord și am înaintat prin apa puțin adâncă spre navă, de parcă diavolul era pe urmele mele.

Gâfâind, m-am urcat la bord și am pornit motorul cât de repede am putut. Cu toată viteza înapoi, departe de aici!

Dar nava era înțepenită și nu se mișca niciun milimetru.

Pe direcție oblică înainte am văzut cum creatura trăgea barca de salvare pe platforma întunecată și, cu naufragiatul în brațe, se îndepărta într-un mod robotic. Dintr-odată s-a întunecat și amândoi au dispărut. Cu o presimțire rea, am oprit motorul. Situația la bord era încă relativ calmă.

Ei nu aveau nicio idee despre amploarea adevăratei drame. Domnea un fel de satisfacție în legătură cu acțiunea de salvare a tatălui lor. Fetița mea cea mare dezvoltase teoria că navigasem pe un submarin.

Nu era chiar atât de absurd, având în vedere că ne aflam în apropierea terenului de antrenament al marinei.

Doar Miriam și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Mă privea ca pe un străin și neliniștea ei creștea cu fiecare secundă.

Nu mă mai văzuse niciodată așa. Mi-a turnat un whisky și i-a trimis pe copii la culcare, spunând că avem ceva de discutat. Whisky-ul mi-a prins bine, dar între timp apăruse și o iritare.

S-a dovedit că nu mă credea. „Ești suprasolicitat, Stef, trebuie să te odihnești. Nu există într-adevăr omuleți verzi în Oosterschelde.”

Dintr-un fel de instinct de autoconservare, a continuat să vorbească, încercând să-mi dea curaj mie și ei însăși. În interior nu am mai putut răbda. Trebuia să fiu acolo, dacă se întâmpla ceva afară. Ținând în mână o lanternă de semnalizare și un cârlig de acostare, câteva clipe mai târziu mă aflam pe pasarela laterală și lăsam fasciculul de lumină să alunece peste platformă.

„Uite-l, nemișcat!” Se afla chiar la suprafața apei. Un obiect rotund, sinistru, gri-închis. Diametrul lui era cel puțin cât al navei noastre, cu siguranță 16 metri. Se sprijinea pe un fel de margine ridicată, care părea din sticlă, atât de puternic reflecta lumina.

În centru se afla o coloană metalică de formă complicată, de aproximativ 1 metru lățime și 2 metri înălțime. Dimensiunile totale ale construcției îmi stârneau mirarea. Știam ce se mai afla dedesubt, sub apă. Puteai merge cel puțin lungimea unui bazin de înot de la platformă fără să părăsești suprafața de oțel. Trebuia să fie una dintre acele faimoase farfurii zburătoare. Nu știam însă că erau atât de mari și că astfel de aparate puteau sta sub apă.

Am stins lanterna și am început să măsoz sistematic adâncimea navei cu cârligul de acostare. În față, la prova, cam 40 de centimetri, iar în spate de două ori mai mult, 80 de centimetri adâncime. Ciudat era că de fiecare dată trebuia să smulg cârligul cu o mișcare bruscă din fund, de parcă cineva îl ținea strâns. Atunci mi-a fulgerat prin minte comportamentul ciudat al busolei: magnetism.

Eram eșuați pe un monstru magnetic uriaș!

Eram captivi, lipiți de un magnet colosal. În strânsoarea unor ființe ciudate, extraterestre.

Singura posibilitate de a evada era barca pneumatică din plastic. În caz de urgență, puteam intra cu toții în ea.

Barca se afla încă în același loc, pe platformă, iar în liniștea pașnică a acestei pustietăți absolute s-a născut deodată un plan îndrăzneț. Până la urmă, barca nu se afla la mai mult de 8 metri de mine. Pentru a treia oară în acea seară am sărit în apă, am înaintat cât am putut de repede până la el și l-am tras la libertate. Nici jumătate de minut mai târziu eram din nou la bord și legam barca pneumatică de partea navei. Gata, asta a fost!

Începeam să-mi recapăt puțin încrederea în mine. Dar senzația de apăsare s-a întors imediat când am auzit un sunet de scrâșnet și şuierat. Avea să se întâmple ceva. Am apucat proiectorul și am îndreptat fasciculul de lumină spre platformă. La margine, un fel de capac începea să se ridice încet și uniform, ca pe o balama.

Din deschizătură s-au târât două siluete îmbrăcate în deja cunoscutele costume spațiale și au ridicat câteva obiecte care erau conectate prin cabluri sau fire. Mișcărilor lor aminteau de filmele vechi: rapide și sacadate. Ce făceau acum? Stăteau pe punte și îmi făceau o plecăciune lentă, solemnă, aplecându-se ușor și așezând o mână pe cupolă, la înălțimea frunții.

Ah, am înțeles. Ce ușurare minunată. Era un salut, un salut prietenos și plin de respect. Ca niște roboți, au înaintat până la marginea platformei. Acolo și-au repetat plecăciunea, de data aceasta foarte apăsător, iar apoi au rămas, în lumina lanternei mele, nemișcați ca niște statui.

O scenă bizară și dramatică: pe Oosterschelde a avut loc confruntarea dintre un om și o inteligență extraterestră.

Dar acel om era foarte prost pregătit pentru această întâlnire.

Nu era decât un navigator împins la limită, care simțea cum îi tremură picioarele în hainele ude.

Cele două siluete din fața mea nu aveau mai mult de 1,40 metri înălțime și, de la distanță, semănau în mod înșelător cu niște oameni. Brațe, cap și picioare - toate la locul lor.

Doar picioarele le erau mult mai scurte decât ale noastre, ceea ce făcea ca brațele să le ajungă până sub genunchi. Costumele lor metalice erau netede și fără cusături. Doar la umeri și coate se puteau vedea articulații. Picioarele scurte și grele se sprijineau pe labe late, care se prelungeau și spre spate, asemenea celor ale unei păsări alergătoare.

În mijloc, partea din față a piciorului avea o despicătură, realizată în încălțăminte. Măinile erau introduse în mănuși flexibile, prevăzute cu numeroase articulații. Și acestea erau diferite de ale noastre, deoarece nu doar degetul mare, ci și al doilea deget se opunea celorlalte degete. Erau mâini grele, ca niște gheare. Ceea ce ieșea foarte tare în evidență era cureaua lată, aurie, din jurul taliei lor, împodobită cu motive și aparate. Unul dintre acestea era, în mod clar, un

ciocan cu muchie ascuțită. Pe partea dreaptă era agățat un furtun cu un capăt proeminent, ceva care amintea de un pistol. În mijloc, în fața abdomenului, purtau un fel de tambur, înfășurat cu un fir subțire și strălucitor. Celelalte aparate îmi erau necunoscute.

Nu doar din brațele lor lungi și grele și din umerii enormi, ci și din mișcările lor rapide, îmi dădeau impresia unei forțe fizice extraordinare. Creaturi extrem de puternice, după toate aparențele! Sferele din jurul capului lor erau mai puțin transparente decât crezusem la început. De îndată ce îndreptam reflectorul spre ele, se transformau în globuri strălucitoare de pom de Crăciun. Doar cu mai multă lumină indirectă puteam distinge vag capetele lor dedesubt. Confruntarea tăcută a fost brusc întreruptă de o voce puternică, cu un timbru mecanic, în scurte accente sacadate...

„Can you understand us...”

Am tresărit groaznic. În prima clipă de uimire că puteau vorbi engleză, nici nu observasem că puseseră o întrebare. În afară de structura ciudată a frazei, în voce nu se simțea absolut deloc intonația specifică unei întrebări. Sunase ca o afirmație mecanică.

„Can you understand us...”

Aceeași afirmație a răsunat din nou, peste apă. Incredibil, vorbeau engleză!

„Yes, I do.”

„We thank you. You saved one of us.”

„Oh... bine, cine sunteți?”

„We are visitors from one other planet.”

„Doamne!” am strigat înapoi, și altceva nu am mai știut să spun în acel moment nebunesc.

A urmat o scurtă tăcere. Mă gândeam la acea voce stranie, în care mi se părea că aud atât voci masculine, cât și feminine. Între fiecare cuvânt era o pauză scurtă și constantă, ceea ce crea acel efect nenatural, sacadat. Apoi vocea a revenit și, peste apa întunecată și liniștită, a început o conversație incredibilă.

— Nava ta este avariata?

— Nu, din câte știu, nu.

— Vrei să stingi lumina?

— Da, desigur.

— Mulțumim. Această navă îți aparține?

— Da.

— Aveți un emițător radio la bord?

— Nu.

— Dorim să ne exprimăm recunoștința pentru salvarea membrului nostru de echipaj.

— Oh, nu este nevoie. Sunteți aici de mult timp?

— Nu exact aici, dar ne aflăm de multă vreme pe această planetă.

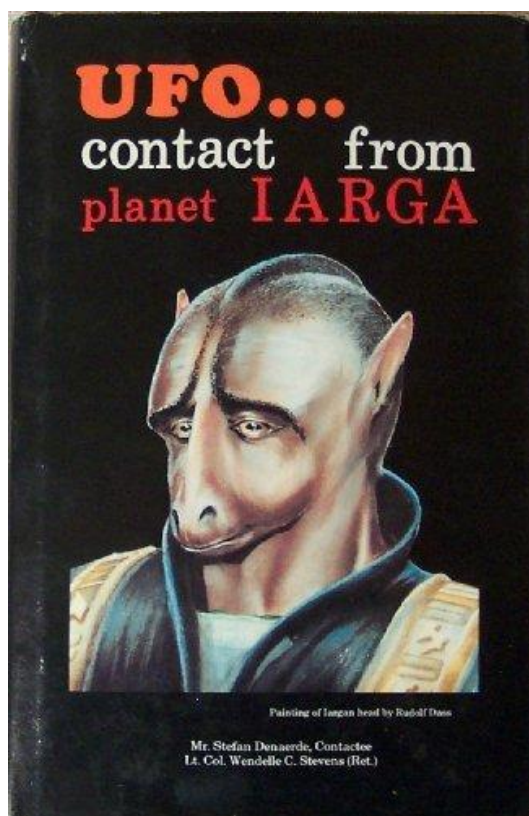
— De ce vă ascundeți? De ce nu luați legătura cu noi?

— Motivul este că voi nu cunoașteți legile unei civilizații superioare.

— Nu înțeleg nimic din asta.

— Încă sunt atâtea lucruri pe care oamenii de pe această planetă nu le înțeleg.

Ezitam. Ce știau ei despre noi? ...

*Sursa: cartea "Buitenaardse beschaving" (Civilizație extraterestră) - de Stefan Denaerde

*Cartea în olandeză: download: [iarga-holland: BUITENAARDSEE BESCHAVING](http://iarga-holland.com/BUITENAARDSEE%20BESCHAVING)

*găsită pe acest link: <https://rune.ws/iarga.html>

*Traducere din olandeză (ee.) | 01.2026